

Patrícia
Brestovanská

NEVÍNNE DOBÝVANIE

Patrícia Brestovanská

NEVÍNNÉ DOBÝVANIE

enribook

Copyright © Patrícia Brestovanská 2025

Cover © Adobe Stock

Cover design © Erika Jarkovská

Cover layout © Martin Žiak

Slovak edition © Enribook 2025

ISBN: 978-80-69110-19-9

*Túto knihu s láskou venujem ľuďom,
ktorí ma doposiaľ sprevádzajú na ceste za uzdravením.
Od prvého dňa sa stali mojimi strážnymi anjelmi,
ktorí sa mi usilujú vrátiť krídla slobody,
o ktoré som prišla v dôsledku ochorenia:*

MUDr. Ivanovi Martinkovi, PhD., neurológovi,
vedúcemu centra pre neuromuskulárne ochorenia
Univerzitetnej nemocnice Ružinov v Bratislave,

MUDr. Branislavovi Lorencovi,
otorinolaryngológovi a foniatrovi z polikliniky
ProCare Betliarska ulica v Bratislave,

PhDr. Žofii Korim, PhD., klinickej logopedičke
a Mgr. Eme Číčelovej, logopedičke
z Univerzitetnej nemocnice svätého Cyrila a Metoda
v Bratislave,

MUDr. Matúšovi Čentéšovi
z otolaryngologickej ambulancie
Univerzitetnej nemocnice svätého Michala v Bratislave

a

Janke Tomášikovej zo Šariša, mojej betačitateľke.

Švédsko, približne 974

K ráčala po brehu Baltského mora, keď zrazu zbadala vyplavené telo. Keď sa so svojím otcom Ragnarom vydala na lov rýb, netušila, na koho narazí. Jej zvedavosť zaváňala nebezpečenstvom, ale nevedela odolať, približujúc sa k mladému zranenému prišielcovi. V duchu sa pomodlila k Hospodinovi a opatrne si k nemu čupla. Ako sa nad ním sklonila, pátrajúc po jeho zranení, prebral sa a otvoril tie najkrajšie oči, do akých sa kedy dívala.

Prišelec mal pocit, že odišiel z pozemského sveta a ocitol sa vo Valhalle,¹ v ktorej sa mal stretnúť s padlými bojovníkmi. Nič si zo svojej minulosti nepamätal a v hlave mal dieru ako kráter. Nech sa hocako usiloval rozpomátať, nedarilo sa mu to a bol z toho čoraz viac zúfalejší. Znova presviedčal sám seba, že už je po smrti, až dokým nevidel, ako sa nad ním nakláňa pôvabné stvorenie.

Neznáma bytosť mala tmavé dlhé vlasy spletené do vrkoča, ktorý jej siahahal až po driek. Z hranatej tváre na neho hľadeli perlovosivé oči, ktoré ladili s malým rovným nosom a vykrojenými perami. Cez plátenné hnedé šaty mala prevesený jednoduchý vlnený plášť, pripnutý ošarpanou sponou. Driek jej sťahoval látkový opasok, cez ktorý jej visel zväzok liečivých bylín. Hoci pôsobila krehko ako keramika, z jej upreného pohľadu sa zračila nevídaná odvaha. *Tá krásna stvora má byť, nebodaj, odmenou za moje hrdinské činy?* napadlo mu v duchu, až sa pristihol, že uvažuje nad jej vekom. Jej pleť bola čistá a hladká, oči hlboké a jasné a postavou mu pripomínala dozrievajúcu jabloň. Tak veľa stihol zahliadnuť, keď zadul severný vietor a zdvihol jej plášť. Neušlo mu, že jej zrumenela tvár, aj keď zrak neodvrátila. Očami sa do seba vpíjali ako dva toky, ktoré vyvierali z jednej rieky.

„Kto si?“ vydýchol po dánsky. „Si... skutočná alebo si sa mi iba prisnila?“

¹ Odinova sieň v Asgarde

Dievčina pootvorila ústa, akoby netušila, či sa mu má predstaviť, no usmiala sa. „Volám sa Estrid a určite sa ti nezdam, môj pane.“

„Estrid,“ zašepkal prišelec, ktorý si jej meno vychutnával na perách ako mandľovník. „Čo... tu vlastne robíš?“

„Našla som ťa na pobreží v bezvedomí, keď som tadiaľto prechádzala. Zdá sa, že si zranený, môj pane,“ odvetila mu popravde.

Uprene na ňu pozrel. Zdala sa mu ešte krajšia než predtým, až temer zabudol na svoju otázku. „Kde to vlastne som?“

„Na švédskom ostrove Gotland, v oblasti Västergarn, môj pane.“

Potriasol hlavou, pretože mu spomenuté pásmo nič nehovorilo. Očami prešiel na jej bledé ruky, ktoré jej spočívali na kolenách. Po jednej z nich sa natiahol a uchopil ju do svojej veľkej dlane. „Máš hebkú pokožku, Estrid,“ povedal obdivne a palcom ju pohladil po zápästí, ktoré jej vykúkalo spod rukáva plášťa.

Zachvela sa, keď pocítila, ako sa prišelec nežne dotýka jej tela, ale nevydala zo seba ani hlásku. Mlčky prežívala blažený pocit, ktorý ju zahrial na srdci a spôsobil v jej mysli krútnavu.²

„Musíš byť mladunká,“ zadumal sa prišelec nahlas a následne sa zachmúril. Príliš nevinná, aby mohol spraviť to, čo mu napadlo v prvej chvíli, keď sa im stretli pohľady.

„Už nie som decko,“ zvolala Estrid tvrdošijne, našpúlila ústa, vymanila si ruku z jeho stisku a vydýchla: „A kto si ty, môj pane?“

Bezradne si povzdychol. „Rád by som ti to prezradil, ale vôbec neviem, kto v skutočnosti som,“ priznal. „Netuším, ako som sa ocitol na pobreží, nepamätám si svoj pôvod, meno a neviem nič o svojej rodine.“

Bola zarazená jeho priznaním a placho po ňom prešla očami. Musela uznať, že to bol vskutku pekný muž.

Svetlé vlasy farby jačmeňa mu siahali po plecía a napoly zakrývali jeho oválny obličaj s malou jamkou na brade. Najpozoruhodnejšie na ňom boli azúrovomodré oči, ktorými si ju zvedavo premeriaval. Páčili sa jej na ňom aj jeho plné

² vír

a zmyselné pery, ktorými sa na ňu párkrát usmial a ktoré ju nabádali na hriech. Pokrútila hlavou, aby zaplašila dobiedzavé myšlienky. Nevedela pomenovať, čo v nej ten prišelec prebúdza, no radšej ani na to nemyslela. Podľa jeho odevu usúdila, že pôjde o ozbrojenca, ktorý sa vyzná v boji a zúčastňuje sa na bojových výpravách. O jeho živote svedčila špinavá drôtená tunika, spod ktorej mu vykúkala dlhá ľanová halena, kožené nohavice a nízke topánky previazané remencami.

„Vyzeráš ako bojovník, môj pane,“ prelomila Estrid ťaživé ticho, ktoré sa nad nimi zhostilo a ktoré prehlušili len vlny narážajúce do skál a poletujúce vtáky nad ich hlavami.

Uškrnul sa, až odhalil biele zuby. „Cítim sa ako zbitý pes a nie ako muž, ktorý je schopný zdvihnúť zbraň a skolíť ňou svojho protivníka.“ Vystrúhal bolestivú grimasu. „Bolí ma celé telo, Estrid, ale najmä hlava. Mám pocit, akoby mi do nej niekto napichal nože.“

Prikývla. „Pozriem sa na tvoje zranenie.“ Nahmatala rukou miesto, kde mu začínal zátylok, a na prstoch pocítila lepkavú tekutinu. „Krvácaš,“ pripustila, keď zbadala na ruke jeho čerstvú krv. „Bolí ťa ešte nejaká iná časť tela, môj pane?“

„Tu...“ vydýchol prišelec potichu a ruku si položil na bruch. „Mám veľmi ťažký žalúdok a cítim, akoby sa mi mal rozpadnúť.“

Estrid očami skĺzla na mužov pás, kde mu začínali nohavice, a začervenala sa pri predstave, že sa ho tam dotkne. Ešte nikdy sa nedotýkala žiadneho muža, a to ani pri liečení. Doposiaľ sa jej podarilo vyliečiť svojimi bylinkami iba králik, ktorý sa chytil do pasce, a raz pomohla svojmu otcovi, keď si poranil nohu o náradie. Odvtedy síce kríva, ale aspoň o ňu nemusel prísť a mať miesto končatiny kýptik. Netušila, či dokáže pomôcť aj prišlecovi s podmanivými očami, ale vyskúša to. So zružovenými lícami mu opatrne nadvihla tuniku, pokračujúc halenou, až ho obnažila do pol pásu. Hoci bol trochu pochudnutý, neušlo jej, že má široké plecia a je urastený. Muži, akých vídala vo svojom okolí, sa mohli pýšiť rapavým obličajom a pivným bruchom, a preto na ňu spravil nečakaný dojem. No väčšmi než jeho plecnatá postava ju trápila hlboká rana na jeho zátylku. Zakryla mu obnaženú časť tela a povedala: „Tu nie si zranený, môj pane.“

Usmial sa. „To je dobre. Dlho som nič nepožul, a asi preto som taký vysilený a...“ zlomil sa mu hlas a jeho myseľ obo-
strela tma.

Estrid vypískla a zdesene na neho pozrela. „Môj pane?! Po-
čuješ ma?“ zvolala vyl'akane, chystajúc sa ním zatriasť, keď
jej niekto odzadu pevne zovrel plece.

„Estrid! Čo to tu stváraš, dievča pojašené?!“ ohradil sa jej
otec, ktorý si o ňu robil starosti. „Všade som ťa hľadal, ale ty
si sa vyparila ako hmla.“

„Otec,“ vydýchla a so slzami v očiach sa na neho pozrela.
„Našla som tu tohto mladého muža, ktorý je zranený a po-
trebuje... našu pomoc.“

Ragnar sa podozrievavo zadíval na ležiaceho prišelca a za-
šomral si popod nos: „Prečo by sme tomu neborákovi mali
pomáhať? Ani ho nepoznáme a podľa toho, ako vyzerá, doza-
ista svojimi zbraňami preliar veľa krvi.“

„Ved' nie je ani ozbrojený, otec,“ zašepkala Estrid plačlivo.
„Nemôžeme ho tu nechať vykrváčať. Musíme mu pomôcť.
Prosím!“

„Nejako priveľmi ti záleží na tom prišelcovi, Estrid,“ pove-
dal znepokojene a stisol pery. „Si ešte primladá, aby si vede-
la, čo sa deje medzi mužom a ženou.“

Zahanbene sa začervenala. „O to nejde, otec... ved' vieš, že
rada pomáham raneným a slabým...“ habkala s rozpakmi.
„Prosím, pomôžme mu. Pamätáš, ako si vždy vravieval, že ak
sa dajú viaceré hlavy dokopy, nejestvuje prekážka, ktorú by
nezdolali?“

Ragnar sa dlho neozýval, ale napokon neochotne privolil.
„Dobre teda, vrátime sa na dvor po voz s lichvou,³ naberieme
toho prišelca na nosidlo a vezmeme ho do príbytku. Nesľu-
bujem, že to prežije, ale... skúsime to.“

Estrid sa chvatne postavila na nohy a objala ho okolo pása.
„Ďakujem ti, otec!“

Ragnar chytil jej tvár do oboch dlaní a láskyplne ju pobo-
zkal na čelo. „Čo by som pre teba nespravil, moja milá?“ za-
šepkal a žmurkol na ňu. „Pod'me teda, aby sme sa skoro vrá-
tili do chyže. Ved' vieš, že naša lichva je neposlušná a často

³ dobytok

vzdoruje,“ sťažoval sa na ťažné zvieratá, ktoré osadníkom dávali mlieko, z ktorého sa vyrábali syry.

Estrid sa usmiala, ale vzápätí zväžnela. „Ale ak ho tu necháme samého...“

Ragnar jej položil ruky jemne na plecía a netrpezlivo ju prerušil: „Ak sa bohovia rozhodnú, že si vezmú toho prišelca k sebe do Valhally, ani jeden z nás tomu nezabrání. Nemôžeme pchať nos do záležitosti bohov, Estrid,“ povedal jej vážnym hlasom. „Tomu mladému mužovi môžeme pomôcť, ale nerozhodujeme o jeho osude.“

Nechcela sa so svojím otcom prieť, hoci jeho slovám neverila. Ako kresťanka uctievala iba jediného Boha a priečila sa jej predstava, že by mali toho prišelca obetovať. Nič z toho však Ragnarovi nemohla prezradiť, pretože nebol jej viere naklonený.

Ako poslušne kráčala po otcovom boku, nevedela na toho prišelca prestať myslieť a pomyslenie, že by zomrel, jej vrážalo dýku do srdca. Vyplavilo ho more nevedno odkiaľ, jeho pôvod bol zahalený do závoja noci a v skutočnosti to mohol byť hrdlorez, ktorý zabíja nevinných ľudí, ale napriek tomu sa v duchu modlila k Hospodinovi, aby jeho život ušetril.

Bojachtiví Vikingovia, ktorí naháňali číru hrôzu už len svojím zjavom, zakladali v noci oheň, okolo ktorého tancovali s bytosťami svetla, aby si uctili silu slnka. S týmto obyčajom sa spájali rôzne tradície, v lese sa v tom čase zbierali liečivé bylinky, ktoré mali všemocné účinky, mladé ženy si líhali do trávy celkom nahé a zavčas rána sa nechali pokropiť rosou, aby podporili plodnosť vo svojom lone. Midsommar⁴ sa pomaly zakrádal do vidieckych osád ako dychtivý amant⁵ a práve s ním sa spájal Sólmánuður.⁶

⁴ letný slnovrat podľa staroislandského kalendára

⁵ milenec

Estrid potajme vstúpila do chatrče a zatvorila za sebou dvere. Príkry otcov hlas dobiedzal do jej mysle, aby bola ostrážitá a nepribližovala sa k zranenému prišelcovi. Za tých pätnásť liet, ktoré prežila, sa ani raz nepriečila rozkazu, a možno aj v tejto chvíli by mala počúvnuť a vrátiť sa do lesa nazbierať do košíka ostružiny. Keď už sa chystala otočiť a vyjsť z príbytku, nejaká mocná sila ju vrátila naspäť a doslova donútila vykročiť k prostému drevenému lôžku, na ktorom ležal zranený muž. Ranu na zátylku mu očistila odvarom z božieho biča⁶ pomocou navlhčeného plátna. Ešte poriadne ani neskončila a už ju otec vyhánal z príbytku, tvrdiac, že sa o všetko postará. Držala sa v úzadí, ale nakoniec to nevydržala, a keď sa Ragnar vybral aj s jej mladším bratom Ulfom na trh, využila príležitosť a chcela sa ubezpečiť, že prišelcovi nič nehrozí. Avšak pohľad, aký sa jej naskytol, ju pripravil o dych a schopnosť správať sa rozumne. Hoci nemala s mužmi skúsenosti a jej nevlastný brat Ødger v nej prebúdzať strach, nebála sa priblížiť k prišelcovi, o ktorom nič nevedela. Opatrne sa k nemu sklonila, a keď mu prstami nežne siahla na čelo, vnímala horúčavu, ktorá mu sálala z pokožky. S hrôzou si uvedomila, že ten úbožiak je na tom horšie, než predtým, a ak niečo neurobí, môže zakrátko zomrieť. Také niečo by nezniesla, pretože považovala za svoju povinnosť zachrániť mu život, a to aj za cenu, že neuposlúchne otcov príkaz. Muž sebou nečakane trhol, až s tlmeným výkrikom odtiahla ruku z jeho čela a cúvla dozadu. Vzápätí si však znova dodala odvalu a očami prechádzala po zranenom, ktorý v nej prebúdzať rozpaky aj napriek svojmu zúboženému stavu.

Vlasy mal zlepené od potu a krvi, obličaj bledý a pochudnutý, pery vysušené. Začervenala sa, keď očami skĺzla nižšie, až spočinula na rozhalenej halene, ktorá odhaľovala nahú hrud' so svetlými chlpkami.

Bleskurýchlo odbehla k stolu, na ktorom bola drevená miska s vodou, natiahla sa po nôž a odrezala dva kusy látky zo starého plátna. Zhlboka sa nadýchlá, aby sa vnútorne upokojila a vrátila sa k prišelcovi, ktorý potreboval jej po-

⁶ tretí letný mesiac podľa staroislandského kalendára

⁷ repík

moc. Položila misku na nízky stolček pri posteli, namočila kus plátna do vody a opatrne ním omyla jeho krk a hrud'. Počas toho, ako zraneného postojacky čistila, privierala oči, aby predišla rozpakom, ale aj tak jej neuniklo, že v skutočnosti ide o veľmi driečneho muža.

Zrazu spozornela, pretože mu z úst vyšiel bolestivý ston, ktorý ju znepokojil. Odložila plátno bokom, opatrne si sadla na peľast'⁸ a sklonila sa k nemu. Ako skúmala jeho pevne zavreté oči a trhaný dych, mala pocit, akoby spolu s ním prežívala všetko, čo ho v podvedomí trápi. Znova mu siahla na rozpálené čelo, ale v tej chvíli sa jej ruka ocitla v pevnom stisku. Prv si ju chcela vykrútiť zo železného zovretia, ale namiesto toho sa zhlboka nadýchla a dovolila mu, aby ju držal. Nevedela si vysvetliť, prečo pri ňom nepocituje údes,⁹ keď ho vôbec nepozná, no prekvapivo sa v jeho blízkosti cíti bezpečne.

„Neodchádzaj,“ zašepkal prišelec, pokúšajúc sa nadvihnúť, ale nemal dostatok síl a hlava mu znova klesla.

Estrid netušila, koho má muž na mysli, až dokým sa znova neozval.

„Si moja posledná nádej na prežitie, Es...“ vydýchol zlomene a povolil stisk. „Ak ma tu necháš, ak ma opustíš, zomriem.“

„Es?“ zhĺkla Estrid ohromene. Hoci ju tak ešte nikto doposiaľ neoslovil, páčilo sa jej to. Keď tomu mužovi bude lepšie, povyzvedá od neho, čo ho podnietilo osloviť ju tak.

Ale čo ak nemal na mysli mňa, ale nejakú inú dievčinu? hútala v duchu a pri pomyslení, že by myslel na svoju osudovú lásku, ju rozbolelo srdce. Nemala na neho nárok, ale napriek tomu sa s ním cítila byť spriaznená. Bolo to, akoby po dlhom čase našla chýbajúcu časť svojej duše, ktorá bezcieľne putovala životom, až dokým nenašla zmysel svojej cesty. Veľmi dobre vedela, že uvažuje príliš prostoducho, ale nedokázala sa dobiedzavej myšlienky zbaviť, pretože zasiahla jej najhlbšie vnútro.

Zahanbene pozrela na svoju ruku, ktorá bola prikrytá mužovou teplou dlaňou. Rada by sa mu znova prihovorela, ale

⁸ postel'

⁹ hrôza

netušila, ako sa volá, a preto jej dlhšie trvalo, dokým prehovorila. „Som pri tebe,“ povedala jemne, ale zároveň dosť zvučne, aby ju začul, a tvár jej sčervenala, keď si s ňou preplietol prsty. Nemohla skryť radosť z toho, že sa mu opäť navracia sila a celým srdcom verila, že vyzdravie a postaví sa na nohy.

Slabo sa usmial, ale cez tuho stisnuté viečka sa mu nedalo dovidieť do očí. „Nešpehuj ma, vieš, že to neznášam! Nemala by si si radšej už konečne nájsť manžela? A, ty, nebehaj ustavične za tým kocúrom. Je to predsa tulák!“

Estrid nechápavo zažmurkala, pretože nevedela, koho prišelec spomína, ale z toho, ako sa mu stiahlo hrdlo, bolo vidieť, že tie osoby mu boli veľmi blízke. *Mohli by to byť jeho sestry alebo – nebudaj – milostnice?* uvažovala horúčkovo, ale radšej podobné úvahy vypustila z hlavy. Nemala právo sa vrtáť v jeho živote a nechcela s tým ani začínať. Keď ju mužská dlaň prestala hriať a odtiahla sa od nej, pocítila sklamanie.

„Mal si so mnou zostať, Lucas! Ako si ma mohol nechať napospas... našim nepriateľom?! Je to všetko tvoja vina! Nemám šancu sa proti takej veľkej presile ubrániť. Je mi súdené zomrieť...“ vyhrkol zo seba prišelec beznádejne a divo krútil hlavou zo strany na stranu.

Estrid napadlo, že prišelec spomína opäť nejakého blízkeho človeka zo svojej minulosti, ale nevidela do jeho mysle natoľko, aby pochopila význam jeho slov. Podľa toho, ako vysilene pôsobil, zaraz pochopila, že muž menom Lucas ho zradil alebo mu spravil niečo hanebné.

„A keď si predstavím, že si ťa chcel vziať za manželku taký darebák, ako je Lucas...“ vydal zo seba rozohnene, nevnímajúc dievčinu, ktorá mu bola po celú dobu nablízku.

Estrid vytreštila oči a už sa chystala povedať, že sa o ňu žiadny Lucas nikdy neuchádzal, ale pochopila, že muž si zamieňa minulosť s prítomnosťou. Ustarane sa dívala na jeho strhaný výraz, ktorý mu pridával pár liet navyše. Podľa zovňajšku usudzovala, že bude od nej o čosi starší, ale jeho skutočný vek si netrúfla odhadnúť. V tej chvíli jej vírilo v hlave toľko otázok, až netušila, čo sa má spýtať ako prvé.

„Môj otec by to neprežil, keby som sa stal pevcom. Neraz sa mi vyhrážal, že ak sa o to pokúsim, zabije ma holými rukami,“ priznal prišelec a skrivil pery.

Estrid o žiadnom pevcovi doposiaľ nezačula, a preto netušila, čo by na to mala povedať. No predstava otca, akého spomenul, sa jej ani trochu nepáčila, pretože muž, ktorý ju splodil, bol k nej vždy dobrotivý.

Vtedy si uvedomila, že už pridlho sedí pri zranenom a práca jej stojí. Nemala by zaháľať, lebo ešte musí nakrmiť kurce a prasnice na dvore, vyplákať hrbu oblečenia v jazere, nazbierať lesné plody v lese a nachystať sa na letný slnovrat. Nechcela však opustiť prišelca, keď bol očividne zmätený a stále netušil, čo sa s ním deje. Bola natoľko zahľbená do svojich myšlienok, že si ani nevšimla, ako sa otvorili dvere chatrče a dnu vošiel mladík so svetlohnedými vlasmi.

„Estrid! Už som doma!“ skríkol jej mladší brat, ktorý sa vrátil z trhoviska, na ktorom vymieňal tunajší tovar za cudzokrajný. Zvyčajne išlo o hodváb, koreniny z východu, keramiku, sklo, striebro, víno z juhu a zo Stredomoria.

Estrid vyskočila z peľasti, akoby sa popálila o horúcu pec, a obrátila sa tvárou k mladíkovi, ktorý držal v ľavej ruke sklenenú fľaštičku so sypanou zmesou. Pravú ruku mal totiž od narodenia zmrzačenú a končila mu iba po ohyb lakt'a. „To je korenie?“

„Správne. Získal som ho za medovinu od jedného byzantského kupca,“ odpovedal Ulf hrdo. „Ja síce korenistú chuť nemám rád, ale viem, že ty si na ňu potrpíš. A náš otec vzal na trhovisko železo, za ktoré dostal keramiku a sklo.“

Hojne sa vyskytujúca surovina ako železo patrila k tovaru, s ktorým najčastejšie vikingský národ obchodníčil. Sušilo sa na ohni a tavelo sa v hlinenej peci, v ktorej sa zatápalo dre-

vom, a toho bolo všade dostatok. Bud' sa hmota zahrievala, alebo kovala do tvaru železných prútov a tie putovali ku kováčovi, ktorý ich premenil na náradie a zbrane, alebo sa na trhu zamieňali za iné zbožie.

Estrid sa nepokojne ošívala, pretože sa bála, že ju začne brat spovedať, a veru nemala d'aleko od pravdy.

Ulf si všimol sestrin záдумčivý výraz a varovne povedal: „Keď už hovoríme o našom otcovi, nemala by si sa zdržovať v blízkosti toho prišelca, keď pri tebe nikto nie je.“

„Nemohla som od neho odísť! Ten muž na tom nebol dobre a ja som mala strach, že zomrie,“ priznala Estrid popravde.

„Každý má nejaký údel, Estrid,“ odvetil Ulf vážnym hlasom.

Najradšej by sa so svojím bratom prela, ale nemala vzdorovitosť v letore, a preto iba slabo namietla: „Napriek tomu si smrť nezaslúži.“

„Tú si nezaslúži nikto, ale zdá sa, že náš otec má iný názor. Rád by toho prišelca obetoval bohom ako znak vd'aky za dobrú úrodu a schopné zvieratá,“ preriekol sa Ulf, ale vzápätí svoje slová oľutoval.

Estrid zbledla, keď si uvedomila, prečo našla prišelca v takom biednom stave. Bola presvedčená o tom, že jej otec mu pomôže, ale mýlila sa. „To nedopustím, Ulf! Ten nešťastník nesmie poslúžiť ako nejaké obetné jahňa vášmu krvavému rituálu!“ zvolala pohoršene, hoci nemala vo zvyku kričať, a to ani vtedy, keď sa príliš zlostila.

Pozrel na ňu svetlohnedými očami, ktoré boli rovnakého odtieňu ako jeho vlasy. „Bohovia sa potešia a...“

Estrid ho nedočkavo prerušila: „Nezabúdaj, že máme odlišné božstvo, braček. Ja sa nikdy nebudem klaňať Odinovi, Thorovi a ani žiadnemu severskému bohovi!“

Ulf sa uškrnul. „Veruže nie, keď uctievaš Bieleho Krista, ktorý visí na kríži a je celkom nemohúci, aby mohol zmeniť človeku jeho život.“

Estrid sa nepáčilo, že sa posmieva jej viere, a odmietla iba nečinne stáť na mieste a mlčať ako kameňolom. „Mám ťa rada, Ulf. Namojdušu by som za teba aj dýchala, ale neznesiem, ak si ut'ahuješ z môjho Boha.“

Pochopil, že nemá zmysel rýpať do svojej pobožnej sestry, a porazenecky zvesil plecيا. „Dobre teda, budem si dávať

pozor na to, čo pred tebou poviem o tvojom kresťanskom Bohu. Ale ty musíš byť opatrnejšia, Estrid. O mužoch nevieš nič a si ešte mladunká.“

Zaškúlila na neho. „Mladunká? Videl si o dve zimy menej než ja, Ulf.“

Pokrútil hlavou. „Na tom nezáleží, pretože vieš dobre, čo mám na mysli. Náš otec sa nesmie dozvedieť, že máš slabosť na toho prišelca. Sľúb mi, že sa pred ním nepreriekneš, Estrid.“

Zapýrila sa, pretože jej brat nemal d'aleko od pravdy. Z nejakého prazvláštného dôvodu jej na tom zranenom mužovi záležalo a nechcela, aby sa mu stalo niečo zlé. No určite to nemienila pred nikým priznať a už vôbec nie pred svojím bratom. „Ak sa o toho prišelca nepostarám, neprežije to. Musíš mi pomôcť, Ulf. Prenechal si tomu mužovi svoje lôžko, tak mi nevrav, ako veľmi ho nenávidíš.“

Zamračil sa. „Urobil som to iba preto, pretože som nechcel, aby si spala na tvrdej zemi ty. Poznám ťa a viem, že by si mu prenechala svoju peľasť.“

„Nevieš, kde by mohol byť Ødger? Odvčera sa tu neukázal,“ zahovorila Estrid, aby zmenila smer rozpravy.

„Nebodaj ti chýba, Estrid?“ začudoval sa. „Bud' rada, že tu nie je, pretože iba by ti strpčoval život. Ja len dúfam, že si našiel nejakú povolnú ženskú, s ktorou sa bude obveseľovať do skonania sveta, a viac sa tu už neukáže.“

Estrid sa s ním nemala dôvod prieť, pretože jej brat nemal ani potuchy, ako surovo sa k nej Ødger správa. Cítila sa oveľa lepšie, keď Ødger nebol nablízku. Hoci bol členom rodiny, v kútiku duše si želala, aby od neho mala pokoj. Naoko sa však správala ako milujúca sestra, ktorá svojmu nevlastnému bratovi nepraje nič zlé. „Nemal by si tak hovoriť, Ulf. Nie je to od teba...“

Ostro ju prerušil: „Kresťanské?“ vysmial sa jej.

Estrid sa prudko nadýchla a ukázala na neho prstom. „Znova to robíš! Posmievaš sa mojej viere,“ povedala sklamente.

Ulf si uvedomil, že prestrelil, a zahanbene sklopil zrak. „Odpusť mi, Estrid. Asi som to prehnal. Ale žiadam ťa, aby si sa netvárila ako mučiteľka pri pomyslení, ak by sa Ødger už

v našom domci neukázal. Obaja dobre vieme, že sa ho v skutočnosti túžiš zbaviť.“

Chystala sa mu oponovať, ale rozmyslela si to. Teraz ju viac trápilo, aby príšelec nezomrel a aby následne mohla zistiť, kto v skutočnosti je. „Mohol by si pre mňa niečo urobiť, Ulf?“

Zatváril sa udivene. „O čo ide, sestrička? Mám niečo ulúpiť alebo niekomu podrezať krk?“

Tvár jej očervenela ako plod hlohu pri pomyslení, o čo sa ho chystá požiadať. „Vedel by si sa postarať, aby som s tým príšelcom mohla byť častejšie osamote?“ opýtala sa s rozpakmi a prinútila sa pokračovať. „Teraz, keď je Ødger mimo nášho domu, mohol by si nášho otca niečím zamestnať. Iba pár dní, dokým sa mu polepší a bude schopný mi o sebe povedať viac.“

Ulf na ňu zízal, akoby jej z hlavy vyrástli rohy. Chvíľu mlčal, až sa varovne ozval: „Nemala by si sa o toho chlapa zaujímať, Estrid. Vôbec ho nepoznáš a môže ti byť celkom jedno, čo sa s ním stane.“

Nahlas si povzdychla. „Neviem to vysvetliť, Ulf,“ začala váhavo a presvedčivo pokračovala, „ale mám pocit, akoby som toho príšelca poznala celý svoj život. Keď sa na neho pozriem, zrazu sa všetko okolo mňa rozžiari ako hviezda a cítim, že niekde patrím.“

„Tak veľmi ti na tom nešťastníkovi záleží, sestrička?“ kývol hlavou k svojmu lôžku, na ktorom sťažka dýchal zranený muž. Jeho osud bol v rukách bohov.

Prikývla. „Myslím, že áno. Rada... by som sa s ním spriatelila.“

Ulf o jej tvrdení pochyboval, pretože jej naliehanie nemalo s priateľstvom nič spoločné. Nebol síce bohvieako skúsený, ale už zažil zopár lások a vedel odhadnúť, čo sa ukrýva v nevinnom sestrinom srdci. Bol pevne rozhodnutý z nej vymámiť to vznosné očarenie, ktoré jej poplietlo hlavu. Všimol si jej útrpný pohľad, ale nedal sa ním obmäkčiť. „Nemyslím, že je správne, aby som ťa kryl, sestrička. Ak by sa o tom dozvedel náš otec, veľmi by sa rozhneval,“ povedal neoblomne.

Estrid jeho zamietavá odpoveď neprekvapila. Vedela, že sa o ňu Ulf bojí a chce mať istotu, že sa jej nič zlé nestane. Na-

priek tomu nemienila ustúpiť a oduševnene zvolala: „Ešte nikdy som ťa o nič nežiadala, braček. Vždy som sa o seba postarala sama a na nič sa nestáždžovala.“ Zhlboka sa nadýchla a zanietene pokračovala: „Toto je prvýkrát, čo ťa prosím o láskavosť. Skús mi, prosím, dôverovať.“

Dlho bojoval so svojím presvedčením, pretože vedel, že nie je správne, aby bola Estrid sama v prišielcovej blízkosti, ale nakoniec sa jej ho podarilo zlomiť. „Dobre, sestrička. Pokúsím sa nášmu otcovi zamestnať myseľ, aby nemal čas sa zapodievať tvojou neposlušnosťou.“

Estrid sa na svojho brata za vyčítavý tón nehnevala. Podarilo sa jej presvedčiť ho, aby jej dôveroval, a to jej celkom stačilo. Tvár sa jej rozjasnila ako púpavovému kvetu, keď zvyškla. „Ďakujem ti, Ulf! Lepšieho brata by som si ani nemohla priať,“ pochlebovala mu a vrhla sa mu okolo krku.

S láskou ju zdravou rukou objal a zašepkal jej do ucha: „Bud', prosím, opatrná, Estrid. Ten prišelec je už dospelý chlap a ty si ešte nevinná dievčina. Nechcem, aby ti ublížil.“

Keď sa od neho odtiahla, neschádzal jej úsmev z pier. „Nebój sa o mňa, Ulf. Dám si na seba pozor. Sľubujem.“

V ruke držala prútený košík, opatrne sa predierajúc skrz ostružinové kry. Natiahla sa po chutnom plode tmavofialovej farby, odtrhla ho a vložila do úst. Na jazyku pocítila sladkokyslú chuť, ktorú dôverne poznala, a pustila sa do trhania d'alších mäkkých bobúl'. Hoci navonok pôsobila, že je zaujatá oberaním plodov, jej myseľ horúčkovitoto pracovala. Čakal ju d'alší všedný deň, ktorý sa ničím nelíšil od tých predchádzajúcich. Po návrate domov na ňu, ako zvyčajne, vyskočí kopa každodenných povinností, ktorých sa bude musieť zhostiť, aby prežila, pretože to za ňu nikto iný nesprie. Nech sa hocako snažila, roztancoval sa pred ňou pekný obličaj muža s azúrovomodrými očami, ktorý sa blýskal

ako zrkadlo. Veľmi rada by tú vidinu vyhnala z hlavy, ale držala sa jej ako stroskotanec pobrežia. Hoci jej zranený prišelec skrížil cestu, bolo vskutku opovážlivé nad ním hlbšie uvažovať. Pohoršene si uvedomila, že sa k nemu upína ako k ochrannému pilieru, pod ktorým sa skrýva, keď sa zo skaliska odlomia kamene. Mala by s tým zaraz prestať, ale ešte nikdy v živote sa necítila tak celostne, ako v blízkosti toho tajomného Vikinga. Stačilo náhodné pomyslenie na jeho pozoruhodné oči a zamatový hlas a srdce sa jej bezhlavo rozbúchalo, odmietajúc počúvať rozum.

„Správaš sa ako pochábel, Estrid Pettersenová! Nemala by si na neho myslieť! Ved’ pre teba nič neznamená!“ presviedčala samu seba nahlas, upierajúc zrak na poloplný košík, ktorý mala zavesený na paži. S povzdychom pokračovala v trhaní plodov, ale v podvedomí nepretržite uvažovala nad mužom, ktorého zachránila na pobreží. Bolo by zbytočné popierať pravdu a nahovárať si, že ju nezaujal, pretože vo svojom vnútri vedela, čo k nemu cíti. Hoci bola ešte neskúsená a netušila, čo môže od muža jeho veku čakať, nebola až taká prostomyselná, aby si navrávala, že by sa do nej mohol zaľúbiť. Možno sa mu v prvej chvíli zdala neobvyklá, ale dozaista ju už dávno pustil z hlavy a zabudol na ňu ako na prechodnú hrmavicu.¹⁰

Snažila sa sústrediť na trhanie bobúl, ale trápili ju nezodpovedané otázky. *Prečo ten prišelec spomenul moje meno a počas blúznenia ma oslovil Es?* uvažovala nad myšlienkou, ktorá sa jej vplietla do hlavy ako kľbko vlny, dobiedzala do nej, aby našla jeho koniec. Pokrútila hlavou, dychtivo sa ubezpečujúc, že to nič neznamená. Tak rada by sa o ňom dozvedela viac, pretože to, čo zistila, jej nestačilo na to, aby nazrela do jeho duše. Netušila, ako ho pomenovali rodičia, či je jeho rodina nažive, čomu sa venoval predtým, než sa ocitol zranený na pobreží, a či sa má vôbec kam vrátiť. Bola by najradšej, keby zostal po jej boku, robil jej počas dňa spoločnosť, zhováral by sa s ňou popri práci, pokúšal by sa ju rozosmiať a zdôveril by sa jej so všetkými svojimi tajomstvami. Pri tom pomyslení si smutne vzdychla, pretože bola iba otázka času, kedy prišelec opustí ostrov a bude sa chcieť vrátiť

¹⁰ búrka

do svojej domoviny. No bez jej pomoci to nedokáže a dovtedy ho musí vyliečiť. Nemohla ho nasilu držať v chatrči, no keď znova zosilnie, rozlúči sa s ním. Podobné myšlienky v nej vyvolávali rozladenosť a tá sa ani trochu nehodila k jej láskavej a veselej letore. Radšej uprela zrak na košík, z ktorého vyčnievali plody, a spokojne sa usmiala. Nazbierala ich viac, než by čakala, a radosť z dobre vykonanej práce utíšila jej mrzutosť.

Ako kráčala bohato rozkvitnutou nivou,¹¹ ktorá ju štekľila na obnažených členkoch pod šatami, rozjasane si pospevovala. Jej otec zvykol hovoriť, že má hlaholivý¹² hlas, ktorý jemne cinká, a rád počúva, ako sa smeje. Hoci nemala veľa dôvodov na radosť, smiala sa často a od srdca. Všetko, čo robila, vykonávala s plným nasadením a vkladala do toho celú bytosť. Zastavila sa pri vysočiznej breze, oprela sa chrbtom o kmeň stromu a na chvíľu privrela viečka.

Ešte ani poriadne nezavrela oči a už sa pred ňou zjavila prišeltcova podoba, ktorá ju prenasledovala kamkoľvek sa pohla. Márne sa pred ňou snažila uniknúť, približovala sa k nej ako búrlivá vlna, pred ktorou sa nedalo ukryť. *Možno na neho nedokážem prestať myslieť, pretože som mu odcudziť niečo, čo mu patrí*, zauvažovala. Voľnou rukou vošla do rovného výstrihu hnedých šiat, pod ktorým ukrývala svoj cenný úlovok. Roztvorila dlaň, na ktorej žiaril medený krížik na retiazke, ktorý našla vyplavený na pobreží vedľa prišeltcovho tela. Pôvodne nemala v úmysle si ho privlastniť, ale chcela mať po mužovi niečo na pamiatku, a preto mu ho doposiaľ nevrátila. No ak sa preberie, bude sa musieť so svojim talizmanom rozlúčiť a vrátiť ho jeho vlastníčkovi. Mohla považovať za šťastie to, že si nevšimol, že ulúpila vec, ktorá jej nepatrila, a hoci nemala zlý úmysel, nebolo to čestné.

S hlasným povzdychom zovrela dlaň v päst a ukryla si príviesok pod šaty. V duchu si sľúbila, že neskôr vyzistí, čo prišeltca priviedlo k potrebe nosiť na krku kresťanský symbol, ale teraz nemalo zmysel sa tým sužovať. Ako prechádzala cez vetvisté borovice, ktoré sa nad ňou týčili ako vševediace ved-

¹¹ lúka

¹² zvonivý

my,¹³ za nízkymi krami zbadala, ako sa mihlo nejaké zviera. Prv si nebola istá, či sa jej to iba nezdalo, ale keď podišla bližšie, jej perlovosivé oči sa stretli s ostrážitým zrakom vlka, ktorý si ju premeriaval jeho modrosivými. Zviera číhajúce len pár palcov od nej pre ňu predstavovalo ohrozenie. Vlk sa považoval za dravca, ktorý bol postrachom pre všetkých pastierov, pretože vedel vyvolať spúšť medzi hospodárskymi zvieratami. Hoci osadníkom naháňal hrôzu, zastrešoval im obchodníčenie s kožušinami. Iný na jej mieste by s výkrikom utiekol z dosahu vlčieho lovca, ale Estrid tam iba stála a hľadela mu do očí. Podľa striebornej srsti a nápadnej jazvy na krku spoznala svojho zvieracieho priateľa, ktorému dala meno.

„Admund,“ zašepkala a opatrne podišla bližšie. Potešilo ju, keď videla, že sa nepohol a uprene na ňu pozerá. Pritisla si jednou rukou košík k hrudi a nabrala odvahu vlkovi sa prihovoriť: „My sa už poznáme, nemám pravdu?“ Usmiala sa na neho a urobila ďalšie dva kroky smerom k nemu. Všimla si, že je v strehu, mierne rozkročil zadné laby, akoby sa na ňu chystal skočiť. Prv zaváhala, pretože sa zľakla, že by mohol zaútočiť, ale podarilo sa jej prekonať obavy. „Si taký krásny, Admund. Kiežby som sa ťa mohla dotknúť.“ Zrazu sa potkla a skoro spadla na zem. Ten prudký pohyb vlka vyplašil a sčista-jasna sa vytratil. Natáhovala krk, či ho neuvidí niekde nablízku, ale akoby sa pod ním zľahla zem. Nečakala, dokým sa zvierací nimród¹⁴ znova objaví, a rozutekala sa smerom k ľudským osadám.

¹³ čarodejnica

¹⁴ lovec

Otvoril zlepené viečka a zadíval sa na ošarpaný strop, ktorý bol poznačený kolieskom času. Netušil, ako dlho spal, pretože posledné, čo si vybavoval, bola pôvabná čiernovlasá dievčina, ktorá mu zachránila život. Hoci trpel bôľom hlavy, pamätal si na jej hlboké perlovosivé oči, ktorými sa mu snažila nazrieť do duše a odhaliť jeho minulosť. Smutne sa usmial pri pomyslení, že si na nič zo svojho života nepamätá. Nevie, kto ho priviedol na svet a ani odkiaľ pochádza. Možno za sebou zanechal trúchliacu ženu s deťmi, ktoré márne čakajú na jeho návrat, a namiesto toho, aby im bol oporou, bezvládne leží na lôžku. Čím dlhšie nad tým premýšľal, čoraz horšie sa cítil, pretože nevedel odpovedať na množstvo otázok, ktoré mu vírili v mysli. Pokúsil sa posadiť na peľasti, ale v hlave mu trieštilo, až si znova ľahol. Nenávidel pocit bezmocnosti, ktorý mu dokazoval, že je odkázaný na niečiu pomoc. Možno práve ten ho vybičoval, až siahol na dno svojich síl. Chytil sa oboma rukami lôžka, zaprel sa celým telom a so zaťatými zubami sa skúšal posadiť. Prv zvädzal boj sám so sebou, ale nakoniec sa mu to podarilo. Až teraz si všimol, že má na hrudi tuniku rozhalenú a zmáčanú, akoby sa kúpал v jazere. Vysilene sa chrptom oprel o drevenú šteblinu¹⁵ a rozhliadol sa okolo seba.

Nachádzal sa v jednoduchom príbytku, ktorý očividne patril vidiečanom. Posteľ oproti nemu bola prázdna, ale podľa skrčenej ovčej kože, ktorou bola potiahnutá, pochopil, že na nej niekto len nedávno sedel. Kúsok ďalej pri ohnisku boli na hlinenej zemi položené dve kožušiny – líščia a vlčia, ktoré slúžili na spanie. Pri vrátnach sa nachádzal podlhovastý stôl, na ktorom bola položená miska, a vedľa nej ležali kusy použitého plátna. Niekoľko stoličiek okolo stola svedčilo o tom, že v domci nažíva viac ľudí, ktorí nepoznajú dobrobyt.¹⁶ Kúsok ďalej sa týčili drevené trámy, na stene viselo na háčiku

¹⁵ priečka

¹⁶ blahobyť

pracovné náradie, ako sekera, nôž, vidly a ďalšie veci určené na úžitok. Všetko nasvedčovalo tomu, že je sám. Zacítil príležitosť dostať sa na čerstvý vzduch a rozhodol sa ju využiť. Pozbieral všetky sily, zvesil nohy z lôžka a chodidlami sa dotkol zeme. Už keď si myslel, že ho nič nezastaví, znenazdajky sa dvere otvorili a niekto vošiel dnu.

„Ako vidím, už si vstal,“ povedal postarší muž, zavrel za sebou dvere a plátennú brašnu s naplneným zbožím, ktorú mal prevesenú cez plece, položil na stoličku. „Ako sa cítiš?“ opýtal sa naoko starostlivo, hoci na jeho hlase bolo počuť, že mu na tom v skutočnosti nezáleží.

Prišelec toho muža nepoznal a prvé, čo mu napadlo, bolo, že ide o človeka, ktorý sa pretĺka životom. Nechcel na neho civieť, ale niečo mu hovorilo, aby si zapamätal jeho zjav, pretože ten muž isto rozhodne o jeho osude.

Čierne vlasy mal temer celé postriebrené, siahali mu až po plecia a boli spletené do vrkoča. Vrásky okolo svetlozelených očí podčiarkovali jeho vek a zároveň svedčili o veľkých útrapách, ktoré ho postihli. Jeho nevysoká postava bola odetá do hnedej ľanovej haleny s dlhými rukávmi, sivých dlhých nohavíc stiahnutých zodratým opaskom a opotrebovaných topánok previazaných remencami.

„Kto si?“ opýtal sa prišelec potichu a s námahou si vyložil nohy na peľasť.

Podišiel bližšie k zranenému a predstavil sa mu: „Volám sa Ragnar a živím sa ako rybár. Toto je môj príbytok.“ Na pravú nohu sa mu horšie došľapovalo, pretože ju mal oslabenú.

Prišelec sa skúmavo na neho zahľadel a zvedavo sa opýtal: „Nežiješ tu sám, Ragnar? Však?“

Pokrútil hlavou a usmial sa. „Ako vidím, si všímavý mladý muž. Áno, máš pravdu. Predtým som v tomto domci nažíval s prvou manželkou, ale tá nešťastne zomrela pri pôrode môjho staršieho syna. Moja druhá žena mi povila mladšieho syna, ale, žiaľ, zašla príliš hlboko do mora a bolo jej to osudné,“ pripustil Ragnar trpkosť.

„Ale tvoji synovia to prežili,“ hádal prišelec, pretože bol presvedčený, že rybár má rodinu.

„Áno, obaja žijú so mnou,“ odvetil Ragnar pohotovo.

Pomaly sa nadýchol a zakryl si prikrývkou časť hrude, kto-

rú mal obnaženú, a oprel sa o stenu. „Nemáš iba dvoch synov, ale aj dcéru. Nemám pravdu?“

Ragnar zbledol a príkro na zraneného muža pozrel. „Ako si na to prišiel?“

Zavrel oči a predstavil si pôvabné stvorenie, ktoré ho našlo vyplaveného na pobreží. Dievčinu s lesklými havraními vlasmi ako turmalín¹⁷ a očami odtieňu tej najjasnejšej perly. Keď znova otvoril oči, neuvedomil si, že sa zasnene usmieva. „Pamätám si na ňu, Ragnar. Bol som zoslabnutý a zranený,“ povedal a rukou sa dotkol miesta na zátylku, na ktorom mal zaschnutú krv. „Nebyť tvojej dcéry, neprežil by som to. Zachránila mi život a ja som jej dlžníkom.“

Ragnarovi sa nepáčilo, ako sa prišielcovi rozžiarili oči, keď spomínal jeho dcéru, a ostražito zvolal: „Nič jej nedlžíš, pretože Estrid by bezo mňa nemohla nič urobiť. To ja som zašiel po lichvu, aby ťa odviezla na našom rebrinaku.¹⁸ Spravila iba to, čo som jej dovolil, a bol by som rád, keby si na moju dcéru zabudol.“ Nahnevane si prehodil tmavý vrkoč na chrbát a široké ústa pevne zomkol.

Estrid. Tak sa volá môj anjel spásy a snád' tá najkrajšia bytosť, akú som kedy videl, napadlo prišielcovi, keď sa spätne vrátil o pár dní dozadu. „Som ti vďačný, že si mi pomohol, Ragnar. Ale rád by som sa poďakoval aj tvojej dcére. Viem, že sa o mňa v domci starala, keď som blúznil v horúčke.“

Ragnar otvoril ústa dokorán a hlesol: „Ako to môžeš tvrdiť, keď si celú dobu spal?“

Popod nos sa usmial. Nevedel vtedy o sebe, pretože mal smrť na jazyku a myslel si, že sa blíži jeho posledná hodina. No napriek tomu sa mu zdalo o nežných rukách, ktoré mu omývajú hrud', cítil sladký dych na obnaženej pokožke a šalviovú vôňu, ktorá vychádzala z hustej záplavy vlasov. Bol viac než presvedčený, že rybárova dcéra mu zachránila život a bola celú dobu pri ňom.

¹⁷ drahý kameň čiernej farby

¹⁸ voz

T ak povieš mi, dočerta, prečo si si tým taký istý?“ zaburácal Ragnar, ktorý sa prestal ovládať, pretože sa obával, že prišelec si na jeho dcéru brúsi zuby. Radšej by ho na mieste otrávil, než by mal dopustiť, aby sa dotkol Estrid.

Zatváril sa nepredvídateľne, akoby skrýval tajomstvo, ktoré nechce nikomu vyzradiť. „Povedzme, že sa mi o tom snívalo.“

„Čo presne si v tom sne videl?“ vyzvedal Ragnar nedočkavo, zvierajúc ruky v päst’.

Prišelec sa pozrel rybárovi uprene do očí. „Videl som...“

„Otec! Neviem nikde nájsť Ulfa. Povedal mi, že sa ide prejsť po okolí a...“ začala Estrid horlivo, ale nečakane zmĺkla, pretože si všimla, že z nej prišelec nespúšťa zrak. Líca jej očerveneli ako kvet prvosienky a v ústach jej vyschlo.

Prišelec neochotne odtrhol oči z dievčiny a pokýval hlavou. „V tom sne sa mi zdalo, že sa o mňa stará tvoja dcéra.“ Odvrátil zrak od rybára, znova pozrel na tmavovlásku. „Ako sa na Estrid dívam, už viem, že to nebol sen.“

Estrid rozrušene zažmurkala a pozrela na svojho otca, ktorý sa tváril ako pán Niflheimu.¹⁹ Už na pohľad bolo vidieť, že Ragnar zúri a jeho dcéra nemala silu tomu zabrániť. Pri predstave, že by mohol prišelca obetovať svojim bohom, jej bolestivo zovrelo hrud’. No len čo otvorila ústa s cieľom prehovoriť, začula otcov dunivý hlas: „Ako sa opovažuješ hovoriť pred mnou o mojej dcére, akoby som tu ani nebol?“ zrúkol Ragnar s rozhorúčenými lícami, podišiel k dievčine a majetnícky ju objal okolo útlých pliec. „Kto vôbec si, že sa správaš v mojom príbytku, akoby si ho postavil holými rukami?“

Nečakal, že na neho rybár tak prudko zaútočí, a odpovedal popravde: „Čakal som, že mi to povieš ty alebo tvoja dcéra.“

¹⁹ podsvetie, kde sa dostávali duše, ktoré zomreli hanebnou smrťou

Estrid zahanbene sklopila oči. Cítila na sebe prišielcov zrak, ale príliš sa ostýchala na neho znova pozrieť. Nerada niekomu luhala, ale bála sa pred svojím otcom priznať, čo sa prihodilo. V skutočnosti vedela, kde sa Ulf nachádza a aj to, že je v bezpečí. To, že bola strapatá a zadýchaná bolo iba preto, lebo do posledných síl hľadala medený krížik, ktorý jej vypadol zo šiat. Musela ho prišielcovi vrátiť a nemohla dopustiť, aby oň prišiel. To bol aj dôvod, pre ktorý sa vrátila do domca. Túžila toho zraneného muža vidieť, zhovárať sa s ním a dať mu jeho retiazku. No netušila, že v tom čase bude v príbytku aj jej otec, ktorý jej dal zreteľne najavo, že jej zblíženie s prišielcom nestrpí.

Ragnarov oválny obličaj sa zachmúril, až sa mu vrásky okolo očí väčšími prehĺbili. „Moju dcéru do svojej minulosti neťahaj, pretože s ňou nemá nič spoločné,“ zvolal neoblomne a prižmúril oči. „Nič o tebe nevieme, a preto nečakaj, že ti budeme naďalej pomáhať.“

Cítil, ako mu trpne noha, a zahýbal ňou, aby v nej rozprúdil krv. Keď tlak zoslabol, uprene pozrel na rybára. „Už si mi pomohol dosť, Ragnar. Nečakám, že sa o mňa budeš starať ako o batola, ktoré nevie chodiť. Chcem sa postaviť na vlastné nohy a nebyť nikomu na ťarchu. Ak si nadobudol pocit, že som príliš opovážlivý, ospravedlňujem sa za svoje prismselé správanie. Pravda je, že ma znepokojuje, že o sebe nič neviem a netuším, kde sa mám vybrať,“ priznal.

Estrid sa na prišielca odvážila pozrieť. Jeho oči jej pripomínali rozbúrené more, ktoré je príliš nespútané, vedela, že by v ňom mohla naveky utonúť, ak si nedá pozor a podľahne jeho hriešnemu vábeniu. Vedela, že si musí strážiť srdce, ale nemohla dopustiť, aby sa tomu tajomnému mužovi niečo stalo. Zdvihla hlavu a prihovorela sa svojmu otcovi úpenlivým hlasom: „Otec, ten muž pre nás nepredstavuje žiadnu hrozbu. Ak by nám chcel ublížiť, už by to predsa urobil. A ja si skutočne nemyslím...“

Ragnar svoju dcéru schmatol za plecía a príkro ju okríkol: „Si príliš mladá, aby si pochopila, aké nebezpečenstvo ti hrozí od cudzieho a dospelého muža, Estrid! Ja nestrpím, aby sa ten prišelec rozťahoval v našom príbytku, akoby mu tu všetko patrilo. To je moje posledné slovo!“

„Ale, otec...“

„Mlč, Estrid! Nesnaž sa ma obmäkčiť, pretože sa ti to nepodarí,“ skríkol Ragnar rázne, zúrivo krútiac hlavou.

Prišelcovi neušla ich slovná roztržka, ktorej odmietal byť svedkom, no najmä nemal chuť byť jej dôvodom. Zaťal zuby, pretože bôľ hlavy ešte väčšmi zosilnel, a silou vôle sa postavil. Ledva sa udržal na nohách a kyvotal sa zo strany na stranu ako podpílený strom. Podarilo sa mu spraviť pár krokov, až sa mu zatočila hlava a temer sa ocitol na zemi.

Estrid si hryzla do spodnej pery s cieľom zostať na mieste, ale pridľho to nevydržala. Vytrhla sa svojmu otcovi a vykročila k prišelcovi, ktorý sa držal na nohách z posledných síl. Až teraz si uvedomila, že je slabý ako vtáča, ktoré vypadlo z hniezda, a ona sa musí oň postarať, aby zosilnelo a mohlo sa vrátiť domov.

Díval sa na svojho anjela spásy, ktorý k nemu podišiel a uchopil ho okolo pása, aby nespadol. Báľ sa, že jej ublíži, a pokrútil hlavou. „Nedotýkaj sa ma, Estrid. Si príliš krehká, mohol by som ťa zvaliť...“ náhle sa odmlčal, keď pocítil jej pevnejšie zovretie a zadíval sa jej do zružovenej tváre. „Ďakujem ti, že si ma zachránila, ale zvyšok už musím zvládnuť sám,“ povedal prišelec a chystal sa ju od seba odtlačiť. Bolo by sa mu to aj podarilo, keby ho tak pevne nedržala, akoby od neho závisela celá jej budúcnosť.

„Nikdy by si mi neublížil,“ zašepkala Estrid precítene, hľadiac mu do očí a zatúžiac si položiť hlavu na jeho hrud’.

Prekvapene zdvihol obočie a opáčil: „Nič o mne nevieš, Estrid. Možno som nebezpečný muž a ty si nevinná dievčina, ktorá si zaslúži všetky krásy života.“

„Estrid!“ zrúkol Ragnar, ktorý sa neveriacky díval, ako jeho dcéra objíma prišelca a tisne k nemu mladé telo. „Okamžite sa vráť sem a pusť toho muža!“

Bola zvyknutá počúvať na slovo a prvýkrát v živote sa zachovala podľa seba. Pootočila hlavu, aby dovidela na svojho otca, ktorý sa tváril nevraživo, a prosebne zvolala: „Dovoľ mi postarať sa o tohto prišelca, otec. Veľmi ťa o to prosím! Je ešte príliš slabý, aby mohol kráčať bez pomoci, ale s mojou pomocou to zvládne.“

Ragnar neveril vlastným ušiam. Jeho kajúcna dcéra preja-

vila nečakaný vzdor, s ktorým nerátal, a netušil, ako by ju uzemnil. Nikdy k nej nebol hrubý a nemienil s tým ani začať. „Nemôžem ti vyhovieť, Estrid. Bolo by to pre teba príliš nebezpečné.“ Vybral sa k nej a príkro sa na ňu zadíval. „Ty si vôbec neuvedomuješ.... nepoznáš mužov... ani len netušíš...“ odmlčal sa, pretože nevedel, ako má pokračovať. Nevšimol si, že by o nejakého mladíka jeho dcéra prejavovala čo len kúsok záujmu, a preto mal dušu na mieste. Až dokým nezachránila tohto prišelca. Dokonca jej bol ukradnutý aj Svend – brašnárov²⁰ syn, ktorý sa okolo nej obšmietal počas minulého letného slnovratu.

„Tak mi to, prosím, vysvetli,“ zanariekala Estrid, ktorá ničomu nerozumela. Neverila tomu, že by jej prišelec ublížil, a rozhodla sa to dokázať celému vesmíru vrátane svojmu otcovi.

Ragnar svoju dcéru schytil okolo drieku a násilne odtrhol od prišelca, ktorý bol čoraz bledší, a na prvý pohľad sa zdalo, že ho nohy už dlhšie neudržia. Tváril sa, že to nevidí, a bol pripravený jej dohovoriť.

Estrid sa začala vzpierať, čo u nej nebolo zvykom a prekvapila tým nielen svojho otca, ale aj samu seba. „Pusť ma, otec! Ja sa o toho prišelca musím postarať. Musím...“ nedokončila vetu, keď za sebou začula tvrdý pád. Tušila, čo sa stalo, vyšklblá sa svojmu otcovi, ktorý povolil zovretie, a rozbehla sa k mužovi, až dokým ju rybár pevne zovrel.

„Prestaň sa vzpierať! Čo to do teba vošlo, Estrid? Nespoznavám ťa, dcéra moja!“ Odhodil ju na jej peľasť a vybral sa k prišielcovi, ktorý sedel na zemi, pokúšajúc sa vstať. Ragnar s ním nemienil súcitiť, ale predsa len sa v ňom prebudili city, keď videl pekného mladého muža podlomeného, a rozhodol sa mu podať pomocnú ruku. „Pomôžem ti, ale nečakaj, že sa v mojom príbytku zohreješ dlhšie než pár dní. Len čo ti bude lepšie, musíš odtiaľto odísť.“

Prišelec neochotne prijal rybárovu roztvorenú dlaň, zaťal čelúšť a nemotorne sa postavil na nohy. „Neboj sa, Ragnar. Nemám v pláne tu dlhšie pobudnúť a nechať sa obskakovať.“ Vrátil sa na lôžko, pretože v tej chvíli by sotva mohol spraviť čosi iné. Keď sa zadíval na rybárovu dcéru, ktorá sa tvárila,

²⁰ odborník na výrobu kožených výrobkov

akoby sa mala stať obeťou posvätného rituálu, zmocnil sa ho smútok. Stálo ho veľa síl, aby sa dokázal usmiať a vysloviť niečo, čo nemyslel vážne. „Vďaka tebe žijem, Estrid. Ale len čo mi bude lepšie, naše cesty sa rozídu.“

Pootvorila ústa, ale nevyšli z nej žiadne slová. Zoskočila z postele ako postrelená srna, pritisla si ruky na hrud' a uprene sa zadívala prišielcovi do očí. No namiesto toho, aby odpovedala, so vzlykom sa rozbehla k dverám a už jej nebolo.

Ragnar sledoval dcérin výstup a položil prišielcovi ruku na plece. „Moja dcéra je veľmi krehká a rozruší ju aj najslabší vánok. Možno v tebe vyvolala dojem, že všetko zvládne, ale je to len zdanie. Svoju mamu si nepamätá a jej nevlastný brat...“ nedokončil a pokýval hlavou. „Ak by si tu zostal, Estrid by bola v nebezpečenstve. Musíš ma pochopiť. Ako otec sa obávam o dcérinu počestnosť.“

Začervenal sa a sklopil zrak. „Nikdy by som neublížil niekomu, kto mi zachránil život, Ragnar.“ Uprene pozrel do rybárovho ustaraného obličaju. „Myslím, že... mám tvoju dcéru rád.“

Ragnar si povzdychol, pretože pochopil, že mužove slová pramenia od srdca. Netušil, ako sa to stalo, ale niečo mu napovedalo, že ten prišelec v živote jeho dcéry zohrá veľmi významnú rolu. Nevedel, kedy sa to stane a ani čo to znamená, ale jednu vec zaraz pochopil. Ak tomu neurobí prietrž teraz, neskôr to už nebude možné. „Ak ti na Estrid skutočne záleží, zabudneš na ňu. Vy dvaja si nie ste súdení.“

Ulf sa vracal od svojej milej s povznesenou náladou. Bolo to už dobre dávno, čo sa zaujímal o nejaké dievča, ale teraz cítil, že našiel tú pravú. Bola pravda, že pôvabná červenovlasá Edda ho dlho odmietala, no možno aj preto, že bola od neho o dve letá staršia. Avšak stačilo, aby pri zápase porazil jej dvoch bratov – staršieho Tokea a mlad-

šieho Knuda – pred domcom a zaraz si získal jej srdce. Jeho otec mu síce vravel, že v trinástich letách nemôže ešte nikoho milovať, ale Ulf vedel, že jeho láska je pevná ako bralo a každý, kto by sa ju pokúšal zničiť, si vyláme zuby.

Keďže bol posledné dni mimo príbytku, v ktorom nažíval, dlhšie nestretal svoju sestru, ktorá mu začala chýbať. Vedel, že Estrid si poradí aj sama a za krehkým zovňajškom sa skrýva zocelená duša, ktorá zdolá nejednu prekážku, avšak napriek tomu sa o ňu bál.

Ako sa približoval k domcu, zvesela si pohvizdujúc, prehodil si cez plece zverinu, ktorú ulovil v lese, a vstúpil dnu. Už pokladal na stôl polapeného králika, keď v tom mu padol zrak na prišelca, ktorý sedel na lôžku. V ruke držal drevenú misku s ovesenou kašou posypanou ostružinami. Prekvapilo ho, že prišelca ešte vidí v otcovom domci, pretože na pohľad sa zdalo, že je plný sily a dokáže sa o seba postarať. Úprimne bol na neho zvedavý a najmä zatúžil vedieť, čo je na tom Vikingovi také čarovné, keď poplietol Estrid hlavu. Priateľsky k mužovi podišiel a natiahol k nemu zdravú ruku. „Volám sa Ulf a som mladší brat Estrid. Začul som, že si nepamätáš svoju minulosť.“

Prišelec sa chystal do úst vložiť drevenou lyžicou kašu, ale tesne pred ústami sa zastavil. „Teší ma, Ulf. Žiaľ, na nič si zo svojho života nepamätám a netuším, či si vôbec spomeniem,“ pripustil nahlas, snažiac sa nevnímať, ako ho to sklúčujúce poznanie zraňuje.

Venoval mu súcitný pohľad a zatváril sa skormútene. „To ma mrzí,“ hlesol Ulf. „Musí byť príšerné, keď človek nepozná svoj pôvod, rodinu a nič o sebe nevie. Ale možno si predsa len spomenieš,“ povzbudivo sa ozval a usmial sa. „Ako ti mám vlastne hovoriť?“

Prehltol kašu a pokrčil plecami. „Keďže neviem, ako sa volám, oslovuj ma, ako chceš.“

Ulf sa zadumal a hodnú chvíľu trvalo, dokým sa ozval. „Už to mám. Čo keby si sa volal Knud?“

Prekvapene zdvihol obočie. „Knud?“

Ulf sa zazubil tak široko, až odhalil prečnievajúci predný zub. „A prečo nie? Tak sa volá jeden mladík, ktorého som dnes pri zápasení porazil,“ hrdo prehlásil a vypol nedospelú hrud’.

Mykol plecom a odvetil: „Ak ti to urobí radosť, oddnes budem Knud.“

Ulf si ho dlho premeriaval, a keď skončil, zvedavo sa opýtal: „Dobre, Knud. Prezrad' mi, ako sa cítiš. Už si zdravý?“

Rád by mu povedal, že sa cíti dobre a je schopný odísť z príbytku a vrátiť sa k predošlému spôsobu života, ale nebola to pravda. Už na tom bol podstatne lepšie, ale stále ho sprevádzala slabosť, pri pokuse kráčať sa mu podlamovali nohy a bôľ hlavy bol niekedy taký silný, až mal pocit, že rozryje nechtami zem. Ďalšou vecou bolo, že netušil, ako žil predtým a čo bolo v jeho živote dôležité. Síce si spomenul na nejaké drobnosti, ale rozhodol sa s nimi zveriť iba Estrid. „Celkovo sa cítim už lepšie a vracia sa mi sila, Ulf. Verím, že odtiaľto budem môcť čoskoro odísť.“ Podal mladíkovi prázdnu misku a počkal, dokým ju odnesie na stôl.

Ulf sa k nemu vrátil a vážnym hlasom sa opýtal: „Teda od nás natrvalo odídeš. Hm, to sa nesmie Estrid dozvedieť, pretože...“ odmlčal sa s červenými lícami a sklopil zrak.

Knuda zaujímalo, čo má na srdci, a nemienil ustúpiť. „Čo také by sa stalo, keby sa tvoja sestra dozvedela, že vás o nedlho opustím, Ulf? Určite o tom vie, pretože sa o mojom odchode s Ragnarom zhovárala a náhodou som bol pri tom,“ povedal popravde, pretože nemal dôvod zapierať.

„Ako sa Estrid správala, keď sa to dozvedela?“ vyzvedal Ulf.

V tvári zbledla ako sneh a s hlasným vzlykom vybehla von, odpovedal si Knud v duchu, ale nahlas povedal: „Bola celkom udivená, ale nič mimoriadne sa nestalo,“ luhal presvedčivo, pretože to bolo pre dievčiny dobro.

Ulf sa zatváril pochybovačne. „Aha, nakoniec to dopadlo celkom dobre.“

Nasilu sa usmial. „Veru áno. Tvoja sestra moje priznanie prijala s pokojom na duši.“ Vtedy mu napadlo, že sa už dlhšie túži spýtať na jej vek. Zdala sa mu príliš mladá, hoci telo mala vyzreté ako jablôň s tými najvábivejšími plodmi, aké kedy vyrástli na strome. Musel byť však nenápadný, aby si nič nevyšmol. „Ako si vlastne starý, Ulf?“

„Mám trinásť liet,“ odpovedal pánovito a vystrel pleciami, ktoré mali od mužských ďaleko.

Knud si odkašlal a poškrabal sa za uchom. „Máš dvoch súrodencov, však?“

Prikývol. „Áno, mám nevlastného brata Ødgera a sestru Estrid.“

„Obaja sú od teba starší?“ pýtal sa Knud nevinne.

Ulf sa pohrával prstom s rukávom na svojej zafúlanej tunike a znova prikývol. „Áno, ja som z nich najmladší.“

Mal potrebu nahlas zakliať. Položil mladíkovi nejednu otázku, ale stále sa nedozvedel, čo ho zaujímalo najväčšmi. „Myslel som, že je od teba Estrid mladšia.“ Predstava, že by zatúžil spoznať dieťa, v ňom vyvolala nechúť, najmä keď ani netušil, ako je starý.

Ulf hlasno zahvízdal a zasmial sa. „Ale kdeže! Moja sestra má o dve letá viac než ja.“

Má pätnásť liet, blesklo mu v hlave a uľahčene si vydýchol. V jej veku už ženy bývajú vydaté s batolaťom v náručí, ale napriek tomu sa mu zdala stále príliš mladá.

„Sám sa divím, že sa okolo Estrid žiadny mladík nekrúti, pretože je veľmi pôvabná. Ale asi za to môže náš nevlastný brat,“ zašomral si Ulf popod nos.

„Prečo?“ spýtal sa Knud nenápadne.

Ulf si povzdychol. „Ødger je... veľmi majetnícky a robí si na Estrid nárok.“

Knuda jeho slová nepotešili. Mohol iba dúfať, že je Estrid pri svojom nevlastnom bratovi v bezpečí a neublíži jej. Keby jej niekto pokrčil čo len látku na šatách, bol by ochotný ho holými rukami zabiť. Z nejakého dôvodu sa mu priečilo násilie, ale ak by išlo o Estrid, neváhal by ani okamih.

„Poznáš príbehy zo severského bájoslovía?“²¹ spýtal sa Ulf nedočkavo a oči sa mu rozžiarili.

Pokrútil hlavou. „Nie, nič mi to nehovorí.“

Ulf vycítil príležitosť sa predviesť a sebavedome zvolal: „Ak by si chcel, veľmi rád by som ťa do nich zasvätil. Si predsa Viking a mal by si o našich bohoch vedieť všetko! Keď ti bude lepšie, môžeš sa zúčastniť aj slávnostného rituálu. Teďa, pokiaľ neuctievaš Bieleho Krista.“

„Bieleho Krista?“ vyhrkol Knud neveriacky.

²¹ mytológia

Ulf pritakal. „Bude to znieť divne, ale Estrid sa modlí iba k jedinému Bohu. A ním je Ježiš Kristus.“

Knudovi kresťanstvo a severskí bohovia nič nehovorili. „To som netušil. Ale ďakujem ti, že si mi o tom povedal, Ulf.“

Široko sa usmial. „Ešte mám nejakú prácu, ale ak s ňou skončím, prídem ťa pozrieť. Môžeš... už vstať z lôžka?“

„Zatiaľ ešte nie, Ulf,“ pripustil Knud neochotne, pretože si spomenul, ako sa mu dnes včasne ráno zakrútila hlava pri pokuse prejsť sa po miestnosti, no musel sa znova vrátiť na lôžko. Tá nekonečná bezmocnosť ho ubíjala, ale veril, že je len otázka času, keď sa bude premávať lesom a vystraší každú divokú zver, ktorá mu skríži cestu. „Ako sa má tvoja sestra?“

Ulfa jeho otázka zarazila, ale zo slušnosti odpovedal: „Estrid sa darí celkom dobre. Odkážem jej, že si sa na ňu vyzvedal. Počas dňa máva priveľa práce, a preto je často mimo domca.“

Odkašlal si, akoby sa mu do krku dostala kôstka, a keď sa upokojil, vážnym hlasom sa opýtal: „Myslíš, že by sa za mnou mohla zastaviť?“

„Estrid?“ zvolal Ulf, akoby sa prišelec dožadoval prítomnosti švédskej princeznej. Vtedy si spomenul, že svojej sestre prisľúbil, aby mohla tráviť viac času po prišelcovom boku, a zadumal sa.

Prikývol. „Tvoja sestra má na mňa dobrý vplyv. Verím, že ak bude v mojej blízkosti, čoskoro úplne vyzdraviem.“

Ulf si premeral prišelcovu mužnú postavu, ktorej síce chýbalo zopár kíľ, ale stále pôsobila driečne. „Už teraz si chlap ako jedľa,“ zvolal obdivne. „Môjmu otcovi sa to síce nepáči, ale vyhoviem ti. Ak na Estrid narazím, poviem jej, aby sa za tebou zastavila.“ Už sa zdalo, že je na odchode, ale v tom vyhrkol: „S mojím otcom staviam dračiu loď a určite by sa nám zišli dve šikovné ruky. Ak budeš už zdravý, môžeš nám pomôcť.“

„Rád,“ odvetil Knud a usmial sa. „Ale nebude to Ragnarovi prekážať, Ulf? Predsa len, nemá ma veľmi v láske.“

Zasmial sa. „Môj otec nemá rád skoro nikoho,“ opáčil Ulf. „Ak si na teba zvykne, zmení názor, Knud. Ver mi.“